

JOZUA 7:1-15.

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus!

"Heb de wereld niet lief, en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is, de begeerte des vlees, de begeerte der ogen en een hovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld. En de wereld gaat voorbij, en haar begeren. Maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid."

Dat was 1 Johannes 2 vers 15 tot 17. Dat hebben we eerst gelezen. Waarom? Omdat die woorden wel tamelijk achteraan in de Bijbel staan -de brieven van Johannes staan haast helemaal achteraan-, maar u kunt deze woorden uit 1 Johannes 2 gerust plaatsen als zinspreuk boven Jozua 7, hoewel dat in de Bijbel tamelijk vóóraan staat. In elk geval staat het in de boeken genaamd "de profeten" vlak vooraan. Het boek "Jozua" is het eerste van "de profeten": Jozua tot Maleachi. Maar dààr begint al het roepen van de Geest der profetie tot de kerk van alle eeuwen: "Heb de wereld niet lief...". In Jozua 7 gaat het over de zonde van Achan.

Achan, dat is nu iemand geweest die de wereld, de wereld van zijn dagen -dat was toen Kanaän-, heeft liefgekreken. In het Schriftdeel dat we nu voor ons genomen hebben -de eerste helft van Jozua 7- laat de heilige Geest ons deze twee dingen zien: ten eerste: waaruit de zonde, de verborgen zonde van Achan, heeft bestaan, en ten tweede: hoe God die geheime zonde openbaargemaakt heeft. Dat zijn de twee hoofdzaken. Ten eerste dus: waaruit de zonde van Achan heeft bestaan, en ten tweede: hoe ze openbaargemaakt is.

Wat Achans misdrijf is geweest, dat heeft hijzelf naderhand tegenover Jozua erkend. De muren van Jericho waren op de 7e dag gevallen en de Israëlieten waren de stad ingetrokken, ieder recht voor zich uit. En toen had Achan, zeker ergens in een huis, een bijzonder mooie mantel gezien, en 200 sikkels zilver (dat is ongeveer 2 kilo), en een gouden staaf van 50 sikkels (dat is ongeveer een halve kilo). Hij kon het niet laten die mee te nemen. Hij hééft ze meegenomen naar huis, naar z'n tent, en daar heeft hij ze in de grond gestopt. Wel een bewijs dat hij wist dat hij deed wat hij niet doen mocht! Anders had hij dat kleed en dat goud en dat zilver niet weggestopt, niet verborgen. Maar waarom mocht Achan die dingen dan niet bezitten? Was het niet zonde en jammer van zo'n mooi kleed, om dat te laten verbranden?

Nu moet ik even iets uit het vorige hoofdstuk ophalen. We wisten al dat het Gods eigen opdracht was, dat Israël voor de goddeloze inwoners van het land Kanaän geen pardon zou mogen kennen. Het zou ze allen moeten verdrijven, of doden. Zoals God Zelf daarmee begonnen was ten tijde van Sodom en Gomorra. Aan die opdracht heeft Jozua, zoveel hij tijdens zijn leven kon, zich gehouden. Want nog niet geheel Kanaän is tijdens Jozua's leven veroverd en bezet geworden. Dat is een onderwerp apart. Maar een goed voorbeeld heeft de man aan hen die na hem kwamen in elk geval gegeven. Het zou... het zóú immers al voldoende geweest zijn, wanneer de Israëlieten bij het innemen van Jericho alleen maar de inwoners van die stad hadden gedood. Maar Jozua heeft een voorbeeld willen stellen, of moeten stellen. Ik weet niet of het spontaan gebeurd is, vrijwillig, of misschien is hem dat wel door de Engel des HEREN bevolen, zonder dat het ons is overgeleverd. Er zijn natuurlijk meer dingen gebeurd dan er in de Bijbel beschreven staan! Jozua heeft in ieder geval aan Israël bevel gegeven niet alleen op de inwoners van Jericho de ban toe te passen, maar ook op al haar bezittingen. Alles van déze stad zou aan de HERE geheiligd worden! Daarvan zou Israël niets voor zichzelf mogen houden, niets mee naar huis mogen nemen! Alles zou Gode moeten worden toegewijd, hetzij door verbranding, door vuur, hetzij -wanneer het om metalen ging, goud en zilver, koper en ijzer- door te worden gevoegd bij de schat des HEREN, die in de tabernakel bewaard werd. Dat bevel heeft Jozua aan Israël bepaald zéér uitdrukkelijk gegeven. "Pas op, dat gij niets van het gebannene voor uzelf houdt en mee naar de legerplaats neemt, want dan zoudt gij daardoor de hele legerplaats van Israël besmetten, onder de ban brengen, en in het ongeluk storten!"

Het is duidelijk welke bedoeling Jozua hiermee gehad heeft. Jozua heeft het hele volk als het ware willen laten zweren dat het straks nooit gemene zaak zou maken met Kanaän en al zijn ongerechtigheden. Want... dan zou het meteen gemene zaak maken met de afgoden van Kanaän, en dus de HERE, zijn eigen God, vaarwel zeggen! Dan zou het verraad plegen jegens de HERE! Dan zou het zich gedragen als een ontrouwe vazal, als een leugenachtige leenman! Dan zou het verbondsbreuk plegen! En dat zou natuurlijk het einde betekenen van alle verdere Goddelijke hulp aan Israël, in Kanaän!

Welnu, dít verraad heeft Achan gepleegd. Deze besmetting heeft Achan over Israël, over de heilige legerlaats van Israël, gebracht! Een legerplaats immers, waar zelfs geen melaatse, geen Israëlitische melaatse man of vrouw mocht blijven verkeren! Want een melaatse was een symbolisch dode! En Israël had het van Mozes door middel van duizend-en-één voorschriften ingeprent gekregen: "Pas op als voor de dood, voor het Kanaänitisch heidendom, en pas op voor dat heidendom als voor de dood! Israël, wees daar nu letterlijk dóódsbang voor!"

Aan dat uitdrukkelijke bevel heeft Achan zich nu niet gestoord. Hij heeft de verleiding niet weerstaan, en hij heeft zich aan het verbannene vergrepen. Kijk, en dààr was nu bij God géén vergeving voor!

Zeker, er waren in Israël zonden mogelijk, waarvoor vergeving, verzoening, bedekking bestond. Bedekking door bloed op Gods altaar, dat wil zeggen: voor Gods ogen, onder Zijn aangezicht. Dat was toen al een schaduw, een onderwijzing van hetzelfde evangelie der verzoening, dat wij nu ook bezitten. Alleen kennen wij het als veel duidelijker, namelijk: als het Evangelie van vergeving van zonden door bedekking met het bloed van Gods eigen lieve Zoon, het Godslam Jezus Christus. Zeker, zeker, er was in Israël ook al vergeving! Hoe vaak staat dat niet in Leviticus? Begin maar eens in Leviticus 1: "...en het zal hem vergeven worden". Maar er wàren grenzen! Zoals dat bij alle verbondsverhoudingen het geval is; heel gewoon! Neem bijvoorbeeld het huwelijk! Dat is ook een verbond, en daar kan wel eens iets in gebeuren dat verzoend moet worden, en dat verzoend kàn worden, altijd en altijd weer! Echter op één voorwaarde: zolang de básiS van het huwelijk niet is aangetast door verbondsbreuk. Zo was het ook tussen God en Israël. Voor allerlei zonden was vergeving (ik zal het nu niet allemaal opnoemen), "maar...", zegt Mozes in Deuteronomium 13, "...wanneer het straks ooit gebeuren mocht, dat zich een Israëlitisch man, al is het uw eigen broer, uw volle broer, of een Israëlitische vrouw, al is het uw lievelingsvrouw, of al is het een hele stad, die zich aan afgoderij heeft schuldig gemaakt, dus die de dienst van God de HERE vaarwel heeft gezegd, en die zich heeft overgegeven aan de dienst van een afgod, een Kanaänitische afgod, met al de smerige, onzedelijke en ongerechte aanleve van dien: dan zult gij die stad, die Israëlitische stad, ja!: die zult gij belegeren, bestormen, innemen, en gij zult daarvan geen man, geen vrouw, geen kind sparen, zelfs geen dier sparen, en u daarvan geen kleed, en geen dier toeëigenen, maar alles verdelgen en verwoesten en verbranden, en die verbrande stad daar dan als een eeuwige puinhoop laten liggen!" En dat heet dan in Deuteronomium 13 de volstreckte ban. En die heeft Jozua op Jericho willen toepassen, misschien wel móéten toepassen. Maar daaraan heeft Achan zich moedwillig onttrokken. En hij heeft daardoor een vreselijk oordeel over de gehele gemeente van Israël gebracht. Dat zijn de feiten! En nu over dat oordeel nader; daarover gaat het in deel twee van onze tekst.

Die verborgen zonde van Achan is pas begonnen, openbaar geworden, door iets dat er schijnbaar niets mee te maken had, en dat er toch in werkelijkheid alles mee te maken had. Want de volgende stad die Israël dacht in te nemen, was Ai. Het was eigenlijk maar een stadje. Het was zo klein, dat de verkenners, die er op uitgestuurd waren, aan Jozua rapporteerden: "Daar hoeft u niet het gehele leger op af te sturen; dat is niet nodig." Maar de mannen van Ai, een handjevol maar, sloegen de Israëlieten op een verschrikkelijke manier terug; ze maakten wel 36 doden! Daar zijn toen een paar heel merkwaardige dingen op gevolgd, waar we even op moeten letten.

Wanneer we Jozua na dit plotselinge gebeuren tot God horen klagen dat Israël, als het zó moest gaan, maar beter nooit over de Jordaan had kunnen trekken, dan moeten we deze trouwe man natuurlijk niet beschuldigen van dezelfde zonde, die 40 jaar eerder door de ongelovige mopperaars te

Kades was gepleegd, hoor! Jozua wàs gelovig en blééf geloven, maar een gelovig mens kan ook zondigen! En de toestand wàs toch ook opeens kritiek en hachelijk voor Israël? "Israël was het kleinste van alle volken", zei Mozes; Deuteronomium 7. En de toestand was niet alleen hachelijk voor Israël, maar ook voor de naam van God Zelf, Zijn kracht, Zijn prestige! Jozua heeft, net als Mozes vroeger, geklaagd, en gezegd: "Maar HERE, wat moet er zodoende terechtkomen van uw grote Naam??" Dat was geen ongeloof! Hoor Jozua deemoedig tot God zeggen: "Heer Jahweh..." In onze vertaling staat er dan een beetje zot: "Here HERE". Je kunt aan de manier waarop het gedrukt is, zien, dat er twee verschillende namen staan: "Adonai Jahweh: Heer Gebieder! Jahweh, Heer Jahweh". Schijnbaar heeft de HERE daar toen ongevoelig, onbarmhartig op geantwoord. Maar we moeten goed lezen wat er staat! De HERE sprak Jozua eerst zeer persoonlijk toe: "Sta toch op! Waarom ligt GIJ daar toch op uw aangezicht??" Alle nadruk moet vallen op dat woordje "gij". Zet daar maar een potloodstreep onder; énkelvoud! Ik vertaal nu maar eens voor alle duidelijkheid, al is het niet zo fraai: "JIJ"! De HERE wilde daarmee zeggen: "Jozua, Jozua! Van jou had Ik toch een andere reactie verwacht! Want wat heb Ik met jou afgesproken?? Wat heb Ik jou beloofd?? Heb Ik je niet beloofd dat Ik jou evenmin zou begeven, en jou evenmin zou verlaten als Ik Mozes, mijn knecht Mozes heb begeven en verlaten?"; -slot van Deuteronomium, begin van 't boek Jozua, Jozua 1-, " ...àls ...àls Israël tenminste Mijn verbond zou houden, en als jij daarbij het voorbeeld zou geven! Maar nu zie je wat er is gebeurd, dat Ik mijn handen van jullie heb afgetrokken, en dat ze daar liggen: 36 lijken, dus... wat had jíj daar nu uit moeten afleiden? Jij had niet hier voor Mijn aangezicht moeten komen jammeren, maar je had zó moeten redeneren: "God is natuurlijk trouw, dat staat als een paal boven water; op God kan ik altijd vertrouwen; aan Gods trouw scheelt het nooit, dus... dus dan moet er aan ónze kant, aan de kant van Israël, iets gebeurd zijn wat niet in orde is! Wat zelfs helemaal niet in orde is! Wat zelfs neerkomt op verbondsbreuk! Anders deed God niet zo! Anders had God, die trouwe God, niet toegelaten dat we zó'n slag kregen, en dat we nu zó te kijk werden gezet tegenover die vervloekte wereld daar, tegenover die Kanaänieten!"

Ziedaar gemeente, de manier waarop God begonnen is de geheime zonde van Achan openbaar te maken. Helemaal niet op een onbarmhartige manier! Op een eerlijke, openhartige, trouwe manier! Zo moet het toch toegaan in verbonden? De HERE had aan Jozua (trouwens aan geheel Israël) beloofd: "als gij Mijn verbond houdt, dan kunt gij op Mij rekenen! Dan kunt gij op Mijn zegen staatmaken! Dan zullen al uw vijanden voor u moeten vluchten!" Dat was nu kennelijk niet gebeurd, nee, juist het tegendeel was gebeurd: de Israëlieten waren door de vijand op de vlucht gejaagd, en menig Israëlitisch lijk lag daar onbegraven ter aarde. Welnu, daaruit had Jozua moeten opmaken dat Gods verbond overtreden was, door wie dan ook! En als hij 't niet wist, dan had hij 't moeten vragen!

Ziedaar de manier waarop God begonnen is de zonde van Achan openbaar te maken door Jozua de eerlijke waarheid te zeggen! Zo moet dat gaan in verbonden! Door hem beslist niet naar de mond te praten. Door tot Jozua en tot de oudsten van Israël die daar voor de ark van de HERE op de grond lagen te klagen en te zuchten, zonder enige vleierij te zeggen: "De hand in de boezem, mannen! De oorzaak zoeken waar ze alleen te vinden is! Geen verkeerde conclusies trekken, niet de HERE uw God van onrecht verdenken alstublieft, neen! de vraag moet bij u zijn: "Wat hapert er aan óns? Want de HERE is natuurlijk trouw!"

Misschien, gemeente, misschien staat er hier iets in de Bijbel, dat u er niet in verwacht had. Want... -is het niet zo?- ...de Bijbel is voor veel Christenen alleen maar een aardig boek, een vriendelijk boek, een liefelijk boek, een troostend boek. Maar is die kijk op de Bijbel wel juist?? Gaat de heilige Geest door middel van Zijn Bijbel altijd zo wel met ons om?? Worden we door de heilige Geest altijd alleen maar vertroost, vertroost, vertroost, en nooit eens gewaarschuwd en vermaand?? Hier hebt u 't antwoord! Toen Jozua en de andere oudsten van Israël met hun klachten en smeekgebeden plat op de grond voor Gods aangezicht kwamen liggen, toen wees de HERE dat bidden af, en zei: "Daar is nu eens hélemaal geen tijd voor! Had liever eerst eens goed nagegaan wat er aan ú hapert! Had liever de goede conclusie getrokken, en aan Mij gevraagd: "HERE, aan U kan het niet liggen! Dus, HERE, zegt U ons alstublieft: wat hebben wij misdaan?"

Overigens heeft de HERE dat toen toch maar meteen gezegd, en verklaard dat Israël z'n woord had gebroken, en zich aan het verbannene vergrepen had, en dus gemene zaak met het vervloekte Kanaän gemaakt had. Is het u ook niet opgevallen dat de HERE sprak: "Israël heeft gezondigd!", terwijl dat kleed en dat goud en dat zilver toch alleen maar door Achan uit Jericho waren meegestolen! Misschien valt de Bijbel u hierdoor wel opnieuw tegen! En misschien fluistert er in uw binnenste wel een stem: "Och, dat komt natuurlijk van dat nàre Oude Testament! Geef mij maar de nieuwe God van het Nieuwe Testament!"

Catechisanten, proeven jullie hier nu het vergif van Marcion, over wie ik jullie geregeld heb gesproken? En zullen jullie daar NOOIT naar talen? Die kant NOOIT uit! Er is altijd maar één God geweest, en er is maar één Bijbel, die niet in stukken en brokken mag worden gebroken. En die éne God Die wij nu mogen kennen als de God en Vader van onze Here Jezus Christus, Die roept door de geschriften van profeten en apostelen aan de Kerk van alle eeuwen dít toe:

"Heb de wereld niet lief; heb Kanaän niet lief!"

Ja ja, Kanaän, ook nu! Het boek Jozua is echt niet uit de tijd! Het is zo actueel als wat! Wilt u dat eens zeggen tegen de mensen die vanmorgen niet in de kerk waren, als ze er eens over praten?! Zeg ze dan: "Jozua is dóór en dóór actueel! Het smerige Kanaän uit de dagen van Jozua en Achan komt vandaag de dag via radio en T.V. uw huiskamer binnenstappen! Onze tijdgeest is dóór en dóór Kanaänitisch! En ik zeg u in de naam van God: Heb er geen gemeenschap mee! Die geest zal u besmetten; die zal bij u doorsijpelen en doordreinen. Hij zal u verleiden tot zonden, waarover we voorheen niet anders dan bij hoge uitzondering spraken, maar die vandaag niet alleen worden genoemd, maar die vandaag worden vergoelikt! En niet maar door de eersten de besten, maar door mensen met klinkende gereformeerde namen! Ja, die nu worden gepropageerd! En die tijdgeest is maar niet tevreden met enkelingen, met individuen, met een Achan! Die steekt huwelijken aan; die besmet gezinnen, ja, die brengt hele kerkelijke gemeenschappen onder zijn ban! DOE UW OGEN OPEN!! Lees dan tenminste het kerknieuws in de krant, al is het dan maar van dat afgezakte "Trouw"!

"Heb de wereld niet lief, en hetgeen in de wereld is! Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem!"

Dat is de aloude leer van de héle heilige Schrift! Dat is BEPAALD niet oud-testamentisch! Dat is beslist niet specifiek oud-testamentisch! Dat is alleen maar de óúde leer! Dat is het leergebouw van apostelen en profeten!, profeten en apostelen! Het éne leergebouw, waarvan de Engel des HEREN, waarvan Jezus Christus de uiterste hoeksteen is!

AMEN.

lezen: 1 Joh. 2:15-17
Jozua 7:1-15

zingen: psalm 75:1
psalm 77:1,4
psalm 76:7.

17 januari 1971.